

PALMARES, SĂPTĂMÎNA TEATRULUI SCURT

Ediția a VII-a — Oradea,
11 — 17 aprilie 1988

Juriul alcătuit din prof. univ. dr. **ILEANA BERLOGEA** — I.A.T.C. București (președinte al juriului), **NATALIA STANCU** — critic, redactor al ziarului Scinteia, **DUMITRU SOLOMON** — scriitor, **OTILIA CIURSAȘ** — instructor al Comitetului Județean Bihor al P.C.R., **DUMITRU CHIIRILĂ** — critic, redactor șef-adjunct al revistei „Familia”, **ȘTEFAN OPREA** — critic, redactor-șef adjunct al revistei „Cronica”, și **VIOREL HORJ** — instructor al Comitetului de Cultură și Educație Socialistă al județului Bihor, a hotărât decernarea următoarelor premii

● **PREMIUL SPECIAL AL JURIULUI** actorului **Mihai Mălaimare**, pentru spectacolul **Actorul**

● **DIPLOMA DE ONOARE** a „Săptămîinii Teatrului Scurt”, ediția a VII-a, artistului poporului **Radu Beligan** și actriței **Olga Tudorache**.

● **PREMIUL I** — pentru cel mai bun spectacol, ex aequo **Vasile Lucaciu** de Dan Tărchiță — Teatrul Dramatic din Baia Mare; **Tactica șarpelui boa** de A. P. Cehov — Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași

● **PREMIUL II** — **Zece hohote de ris** de Tudor Popescu — Teatrul de Stat din Oradea

● **PREMIUL III** — **Traversarea Niagarei** de Alonso Alegria — Teatrul de Stat din Arad

● **PREMIUL PENTRU REGIE** — **Nicoleta Toia**, pentru regia spectacolului **Tactica șarpelui boa**, la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași

● **PREMIUL PENTRU SCENOGRAFIE** — **Maria Malița**, pentru scenografia spectacolului **Maestrul cîntăreț** de Frank Wedekind, la Teatrul de Stat din Oradea

● **PREMIUL PENTRU CEA MAI BUNĂ INTERPRETARE A UNUI ROL FEMININ** **Carmen Tănase**, pentru interpretarea rolului Ea, din spectacolul **Tactica șarpelui boa**

● **PREMIUL PENTRU CEA MAI BUNĂ INTERPRETARE A UNUI ROL MASCULIN**, ex aequo **Emil Coșceru**, pentru interpretarea rolului El, din spectacolul **Tactica șarpelui boa**, și **Dan Aștilean**, pentru interpretarea rolului titular din piesa **Vasile Lucaciu** de Dan Tărchiță

● **PREMIUL REVISTEI „FAMILIA”** — regizorului **Ștefan Iordănescu**, pentru regia spectacolului **Traversarea Niagarei**

● **PREMIUL ZIARULUI „CRIȘANA”** — spectacolului **Tactica șarpelui boa** al Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași

● **PREMIUL ZIARULUI „FĂKLYA”** — actorului **Mihai Mălaimare**, autor și interpret al spectacolului **Actorul** — Teatrul Național „I. L. Caragiale” București

● **PREMIUL TEATRULUI DE STAT DIN ORADEA** — scenografei **Diana Cușța**, pentru scenografia spectacolului **Medeea** de Seneca — I.A.T.C. București

● **PREMIUL TINEREȚII**, oferit de Comitetul Județean Bihor al U.T.C. — spectacolului **Medeea** al I.A.T.C. București

● **PREMIUL COMITETULUI JUDEȚEAN BIHOR AL FEMEILOR**: actriței **Kiss Törék Ildiko**, pentru rolurile Actrița și Servitoarea din spectacolul **Alo, cine ești?** de Mőhes György — Teatrul de Stat din Oradea, secția maghiară

● **PREMIUL REVISTEI „CRONICA”** — actorului **Daniel Vulcu**, pentru rolurile interpretate în spectacolul **Zece hohote de ris** — Teatrul de Stat din Oradea

Un disc-eveniment

N-a fost nevoie să ne uităm pe coșer a discului pentru a recunoaște glasul tălmăcitorului sau numele tălmăciților. Era vocea inconfundabilă a lui Ovidiu Iuliu Moldovan, recitind, printre alții, din Mihai Eminescu, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, George Bacovia sau Nichita Stănescu.

Discul, un cadou neprețuit oferit iubitorilor de poezie, este pentru actor un prilej de a face „un rol de zile mari”. Jocul grav, simplu, fără efecte de teatralitate, dicția fără cusur, doza sever în mînuirea intensității și modulației sunetului — câteva din atuurile punctate în calda prezentare făcută de Zoe Dumitrescu Bușulenga — fac din acest recital un eveniment.

Începînd cu înțelegerea profundă a fiecărei creații, Ovidiu Iuliu Moldovan reușește, prin adaptări succesive, să se integreze în mod natural unității fiecărei

creații în parte, aducînd atmosfera, fiind specific fiecărui poet. Simțim, ascultîndu-l, „nepacea” din sufletul lui Emil Botta („Un dor fără sațiu”), setea de iubire a lui Tudor Arghezi („Morgenstimmung”) sau gravitatea jucăușă a lui Nichita Stănescu („Cîmp”) — pentru a da numai cîteva exemple.

După un periplu — impunînd prin consistență și unitate — printre poeți români, actorul își încheie demonstrația de profesionalism cu delicatul „Sonet” numărul opt al lui Shakespeare. Sunetele „rîndind urechea ta se pierd” par să spună nu numai Shakespeare, ci și actorul, legat de destinul efemer al creației sale, creație ce se pierde în chiar clipa în care se produce. În cazul de față, cînd, prin intermediul simplului disc de ebonită, un glas nuanțat și autentic te trece prin secole de poezie, tăcînd neașteptat și lăsînd loc unor accente discrete de muzică, murmurînd sau încălzindu-se viguros, ecoul rămas este o împlinire traică și, aș zice, veșnică precum „Ecoul” lui Gheorghe Anghel ce înobilează coperta acestui disc-eveniment.

Rubrică realizată de
Laura Grunberg
și Ioan CRISTESCU

(Continuare de la p. 84)

asemîndu-i-se „cu un foc de artificii” (*Neue Ruhr-Zeltunz*, Witten — 17 mai 1986). Cît despre restul distribuției, din care au făcut parte și Gheorghe Visu, Bogdan Stanoevici, Olga Delia Mateescu, Constantin Diplan, și mai fac parte încă Eugenia Maci, Alexandru Georgescu, Răducu Ițcuș, Mihai Niculescu, Tamara Crețulescu, Bogdan Mușatescu, alături de mai nou sau mai puțin nou cooplații Lamia Beligan, Adrian Titieni, Claudiu Bleonț, Aimée Iacobescu și Eugen Cristea, interpretarea fiecăruia dintre ei ar merita, într-o cronică de spectacol (ceea ce nu e cazul rîndurilor de față), o analiză aparte. Să consemnăm doar că numai doi actori au jucat în toate cele cinci sute de spectacole. Aceștia sînt Eugenia Maci și Mihai Mălaimare.

Orchestrator al tinerei echipe de interpreti și autor al viziunii regizorale, care nu este numai originală, savuroasă, plină de ritm și mobilitate, dar și adresată (lucru mai greu de întîlnit) publicului tînr mai ales, amintind de acel ex-

travagant *Scapino*, pe care l-am urmărit, acum cîteva ani, la televizor, în montarea experimentală a Teatrului „Young Vic”, este Grigore Gonța. Faptul că pe parcursul unui deceniu de la premieră spectacolul său a rămas la fel de viu vorbește de la sine despre nevoia publicului de a participa la o seară de teatru ca la o adevărată aventură, așa cum numai pe copii i-am mai văzut să participe, la „Tîndărică” sau la „Creangă”. Acest spectacol, tînr el însuși, jucat de o echipă tînră și adresat spiritului tînr, ne convinge că omul din sală, pentru a fi atras în casa Thaliei, are nevoie de cît mai multe astfel de demonstrații, în care profesionalism, poftă de joc și haz de bună calitate îl inițiază în legile teatrului. Și dacă din asta spectatorul mai învață și cum să-și ridă de unii, de alții, dar mai ales de sine însuși, înseamnă că misiunea morală a teatrului s-a împlinit, poezia Terențiu amintindu-ne încă o dată că sîntem oameni și că nimic din ceea ce e omenesc nu ne este, fiindcă nu trebuie să ne fie, străin.